

RESSÒ DE LA PARAULA

La família sagrada

Una de les felicitacions nadal·lenques que ens ha arribat diu així:

«La vinguda de Jesús entre nosaltres és un do del Pare, perquè cadascú es reconciliï amb la carn de la seva pròpia història. Fins i tot quan no l'entengui completament.»

Aquestes paraules ens fan pensar. A primera vista, diríem que no estem d'acord amb aquesta afirmació. ¿I si la carn de la nostra pròpia història no és «reconciliable»? ¿I si he estat víctima, per exemple, de greus injustícies? ¿I si m'he equivocat, i he fet mal, he ofès Déu, m'he perjudicat a mi mateix...? Potser fins i tot en aquests casos, la frase podria ser vertadera. Perquè Jesús va venir al món també per a assumir, no sols la humanitat que sofreix, sinó també la humanitat pecadora...

Però, sense arribar aquí, la felicitació nadal·lenca s'entén millor quan veiem al costat d'aquesta frase una imatge representant sant Josep que sosté el nen Jesús als seus braços, a prop de Maria que reposa dormint en pau. Al costat, la cita de Mt 1,20: «Josep, no tinguis por.»

En efecte, el problema crucial de sant Josep era que la seva història havia esdevingut incomprendible i contradictòria. I és que la presència de Jesucrist, el Fill de Déu fet home, entre nos-

«Deixem descansar la mare». Imatge viral

altres ens priva de les nostres seguretats i desestabilitza els nostres plans. Ha de venir un àngel que ens digui «no tinguis por».

Quan la vinguda del Verb de Déu penetra de ple en una família, com la de Natzaret, revoluciona els nostres afectes i els projectes que havíem ideat des d'ells. La família continua sent, als ulls de tots, una família normal. Però l'amor de Déu transforma des de dins tot amor, atorgant-li una dimensió i una capacitat inimaginables.

Fa dos anys escrivíem en aquestes pàgines que des de l'Encarnació del Verb tot el que és veritablement humà en la família està cridat a ser sagrat. L'enamorament i la història d'amor de

la parella, el sou i els béns compartits, la sexualitat que dona suport i acompanya l'amor de la parella, la convivència quotidiana, contínuament treballada i refeta, el treball físic i psíquic desenvolupat en llibertat i amb esforç, l'alimentació i educació dels fills...

La presència de l'amor de Déu impregnant tot allò que és humà, permet que ens reconciliem amb la nostra història, perquè, amb les seves sorpreses i sobresalts, fins i tot amb les seves contradiccions, no deixa de ser «sagrada» (com la Història Sagrada del Poble d'Israel). A més, no sols dona un nou sentit a les coses,

sinó que provoca comportaments extraordinaris. Extraordinaris per la seva generositat, per la seva capacitat de servei humil, per la seva profunda alegria, per la seva clarividència, per la seva bondat, per la seva fortalesa davant les dificultats, etc.

És urgent que es visqui avui aquest «amor extraordinari» en el si de les nostres famílies. En primer lloc, per salvar la família com a tal, però també per salvar la societat i el món. Perquè la família és germen d'humanitat i la família sagrada és germen de la humanitat salvada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tornar al Pare

Un bon amic, capellà de presons, m'explica en una carta, una experiència viscuda amb un home intern que li va demanar per confessar-se tres dies després, afegint que no estava preparat per fer-ho en aquell moment. «Aquest home necessitava preparar-se per retrobar-se amb Déu, per rebre el seu perdó. Aquesta actitud fa recordar les paraules del fill petit de la paràbola de Lluc: «Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguis fill teu» (Lc 15,21). Probablement l'home pensava el mateix, i no s'atrevia a tornar a la casa del Pare.»

El meu amic segueix relatant: «Tres dies després, en retrobar-nos, després de donar-me les gràcies, l'intern em digué que ja estava preparat. Buscant un espai que permetés una conversa reservada, vam acabar en un petit magatzem. No era el lloc més digne però, de ben

segur, que el Déu de misericòrdia, també era allà. Començarem amb el senyal de la creu i el jove penitent demanà perdó amb un profund sentiment de penediment. Certament confiava en el perdó de Déu i volia començar una nova vida amb la seva ajuda.»

El confessor se sentí commogut per aquesta actitud, alhora que se sentia un instrument del Senyor: «Escoltant-lo, brollaren molts sentiments d'agraïment i compassió en el meu interior. Recordava molts moments de Jesús a l'Evangeli, alhora que li deia que Déu l'estimava i volia apropar-se a ell. Li vaig donar l'absolució, imposant-li les mans sobre el cap com també ho feia

Jesús. Em sentia testimoni de l'abraçada del Pare al fill, perdut i trobat, que havia retornat al seu costat. Aquell espai inhòspit havia estat testimoni del penediment d'una criatura davant del Déu de la vida. Gràcies a aquest home, altra vegada se m'ha fet present el Déu de la misericòrdia i de la vida, en un lloc de sofriment, de creu. «Era a la presó, i vinguéreu a veure'm» (Mt 25,36). Vaig donar-li gràcies a Déu.»

L'experiència viscuda el fa concloure: «Demano a Déu que m'ajudi a continuar aquest servei i seguir fent el que he de fer, en cada moment. He de seguir treballant en el centre penitenciari amb aquells que em necessiten, sabent que no soc jo el qui fa, sinó que Algú ho fa mitjançant la meua acció ministerial»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La familia sagrada

Una de las felicitaciones navideñas que nos ha llegado dice así:

«La venida de Jesús entre nosotros es un don del Padre, para que cada uno se reconcilie con la carne de su propia historia. Incluso cuando no la entienda completamente.»

Estas palabras nos hacen pensar. A primera vista, diríamos que no estamos de acuerdo con esta afirmación. ¿Y si la carne de nuestra propia historia no es «reconciliable»? ¿Y si he sido víctima, por ejemplo, de graves injusticias? ¿Y si me he equivocado, y he hecho daño, he ofendido a Dios, me he perjudicado a mí mismo...? Quizá incluso en estos casos, la frase podría ser verdadera. Porque Jesús vino al mundo también para asumir, no sólo la humanidad que sufre, sino también la humanidad pecadora...

Pero, sin llegar ahí, la felicitación navideña se entiende mejor cuando vemos al lado de esta frase una imagen representando a san José que sostiene a Jesús niño en sus brazos, junto a María que reposa durmiendo en paz. Al lado, la cita de Mt 1,20: «José, no tengas miedo.»

En efecto, el problema crucial de san José era que su historia se había vuelto incomprensible y contradictoria. Y es que la presencia de Jesucristo, el Hijo de Dios hecho hombre, entre nosotros nos priva de nuestras seguridades y desestabiliza nuestros planes. Tiene que venir un ángel que nos diga «no temas».

Cuando la venida del Verbo de Dios penetra de lleno en una familia, como la de Nazaret, revoluciona nuestros afectos y los proyectos que habíamos ideado desde ellos. La familia sigue siendo, a los ojos de todos, una familia normal. Pero el amor de Dios transforma desde dentro todo amor, otorgándole una dimensión y una capacidad inimaginables.

Hace dos años escribíamos en estas páginas que desde la Encarnación del Verbo todo lo verdaderamente humano en la familia está llamado a ser sagrado. El enamoramiento y la historia de amor de la pareja, el sueldo y los bienes compartidos, la sexualidad que da soporte y compañía al amor de la pareja, la convivencia cotidiana, continuamente trabajada y rehecha, el trabajo físico y psíquico desarrollado en libertad y con esfuerzo, la alimentación y educación de los hijos...

La presencia del amor de Dios impregnando todo lo humano, permite que nos reconciliemos con nuestra historia, porque, con sus sorpresas y sobresaltos, hasta con sus contradicciones, no deja de ser «sagrada» (como la Historia Sagrada del Pueblo de Israel). Además, no sólo da un nuevo sentido a las cosas, sino que provoca comportamientos extraordinarios. Extraordinarios por su generosidad, por su capacidad de servicio humilde, por su profunda alegría, por su clarividencia, por su bondad, por su fortaleza ante las dificultades, etc.

Es urgente que se viva hoy ese «amor extraordinario» en el seno de nuestras familias. En primer lugar, para salvar la familia como tal, pero también para salvar la sociedad y el mundo. Porque la familia es germen de humanidad y la familia sagrada es germen de la humanidad salvada.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Bon Nadal Sinodal!

«En la penombra de la nostra fe
albirem el lloc on voldríem habitar.
Allà on és possible viure
amb els germans diferents,
però no estranys:
on les nostres mirades
conflueixen en el mateix punt,
Jesús, única i universal llum del món.»

Ens deixem portar pel desig que neix del cor i dibuixa paraules sinceres.

Els dies ens poden portar neguits i tristeses, els mals esperits ens forcen a tancar-nos, exigir a la vida, culpar els altres i establir distàncies. Però avui només conta veure'ns en Ell. Tant qui s'amaga, com qui guaita temorós, com qui s'apropa decidit, com qui és capaç d'agenollar-s'hi en humil adoració, com qui contempla encisat per la resplendor: en Ell i amb Ell, embolcallats per la seva glòria, ens trobem enllaçats amb una meravellosa comunió.

Ja hi som i encara no es compleix la visió. L'Advent i el Nadal són temps de contemplació, però una contemplació que, lluny de ser innòcua, desencadena celebració i vida. Que l'Esperit ens doni força per fer allò que veiem i celebrem.

Que Déu us beneeixi, us guardi, i us faci veure la claror de la seva mirada.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Video felicitació
Bon Nadal Sinodal 2021

Video felicitación Feliz
Navidad Sinodal 2021

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

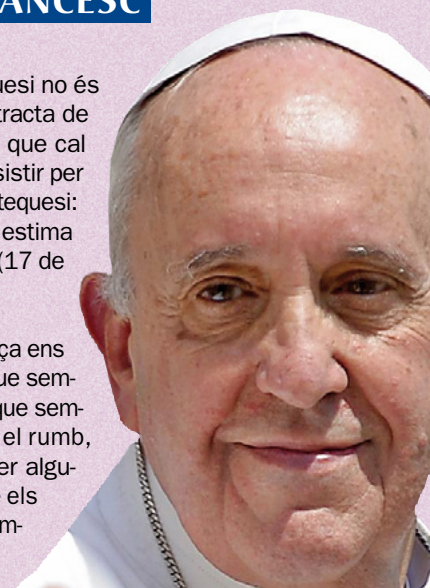

@Pontifex: «Hem causat profundes ferides a la Terra, la nostra casa comuna. No obstant això, encara tenim motius per a l'esperança: els efectes del desequilibri actual poden ser atenuats mitjançant les nostres accions concretes, aquí i ara» (16 de setembre).

@Pontifex: «Una societat és tant més humana com més sap cuidar als seus membres fràgils i que més sofreixen, i sap fer-ho amb eficiència animada per l'amor fratern. Caminem cap a aquesta meta, procurant que ningú es quedi sol, que ningú se senti abandonat» (17 de setembre).

@Pontifex: «La catequesi no és una comunicació abstracta de coneixements teòrics que cal memoritzar. Hem d'insistir per a indicar el cor de la catequesi: Jesucrist ressuscitat t'estima i no t'abandona mai!» (17 de setembre).

@Pontifex: «L'esperança ens convida a reconèixer que sempre hi ha una sortida, que sempre podem reorientar el rumb, que sempre podem fer alguna cosa per a resoldre els problemes» (18 de setembre).

«Anunciar l'Evangeli de la família, avui»

Enguan, el diumenge de la Sagrada Família s'escau avui, que és 26 de desembre i habitualment recordem sant Esteve, el primer màrtir per testimoniar el Fill de Déu. També és especial la festivitat de la Sagrada Família per un altre motiu, ja que estem celebrant l'Any Família *Amoris Laetitia*, des del passat 19 de març i fins al 26 de juny de 2022, amb la X Trobada Mundial de les Famílies amb el papa Francesc.

En aquest context, l'eslògan escollit és «Anunciar l'Evangeli de la família, avui», que **els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la Vida han glossat en el seu missatge**. Davant la situació deli-

cada de la família en la societat actual, com a resposta proposen el meravellós pla de Déu sobre la família: «La profunda vivència del misteri del Nadal, que celebrem cada any, revifa la nostra esperança. (...) Només quan les famílies construeixin sobre la roca de l'amor podran fer front a les adversitats. No val qualsevol material de construcció ni qualsevol ciment. La roca sobre la qual s'ha de cimentar la família és Jesucrist». I conviden a fer ressonar l'anunci de l'Evangeli de la família: «Les famílies, com a esglésies domèstiques, també s'han de convertir en deixebles missioners d'aquest amor.»

De la bellesa a la Bellesa. En el marc de la iniciativa Any Família *Amoris Laetitia*, el passat 1 de desembre al vespre, a la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat, un parell de joves, Ignasi Segura i Anna Grau, van desenvolupar una catequesi sobre la crida a la santedat a través del camí de la bellesa, per transmetre, en altres paraules, la bellesa de la vocació a la santedat des de la bellesa de l'obra de Déu.

Avui, a les 12 h, missa presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, amb motiu de la festa de la Sagrada Família.

Recessos d'Advent

Recés de vida consagrada

Les últimes setmanes d'Advent es van realitzar un parell de trobades diocesanes de diversos àmbits, en clau de recés.

Per una part, el dissabte 11 de desembre, aproximadament unes 25 religioses de 6 congregacions diferents es van aplegar a la Casa de l'Església per meditar i pregar entorn la **sinodalitat i la vida religiosa**, conduïts

per una reflexió del delegat diocesà, el P. Josep Maria Henríquez, osb. Un aspecte destacat pel ponent va ser que els religiosos i religioses ja viuen, per la seva mateixa vocació, una dimensió de sinodalitat i, per tant, poden fer una reflexió i una aportació molt enriquidora, perquè neix de la vida mateixa, en aquest procés sinodal que viu l'Església actualment. El re-

Recés del clergat

cés va acabar amb la celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la capella de la Casa.

D'altra part, el dimarts 14 de desembre, els **preveres i diaques** de la diòcesi van ser convocats a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, on van poder escoltar la meditació de Mn. Salvador Bacardit, rector del Seminari Conciliar de Barcelo-

na, sobre la conversió personal del ministre ordenat en aquest Advent. Prenent com a text central l'Evangeli dels deixebles d'Emmaús, es va aprofundir en la realitat del camí amb Jesús per descobrir-lo present a la pròpia vida.

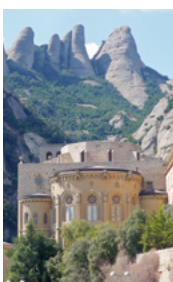
Va ser també moment per a compartir diverses notícies de la vida de la diòcesi en aquest temps.

AGENDA

Convivència dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona.

Com en altres anys, en acabar el període fort de les festes nadalencques, els seminaristes del Seminari Conciliar transcorren un dia de convivència al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

Enguan serà dissabte 8 de gener de 2022.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Jo 1,1-4 / SI 96 / Jo 20,2-8]. Sant Joan, apòstol i evangelista, fill de Zebedeu, vident a Patmos, venerat a Efes (†100); sant Teodor, monjo; santa Nicaret, vg.

28. ■ Dimarts [1Jo 1,5-2,2 / SI 123 / Mt 2,13-18]. Sants Innocents, mrs. a Betlem i rodalia; santa Dòmina, vg. i mr.; sant Abel, fill d'Adam i d'Eva.

29. □ Dimecres [1Jo 2,3-11 / SI 95 / Lc 2,22-35]. Sant Tomàs Becket (1118-1170), bisbe de Canterbury i mr.; sant David (s. XI-X aC), rei de Judà i d'Israel i profeta, conqueridor de Sió; sant Trófim, bisbe.

30. □ Dijous [1Jo 2,12-17 / SI 95 / Lc 2,36-40]. Sant Mansuet, mr.; sant Rainer, bisbe; santa Anísia, mr.; sant Fèlix I, papa (269-274) i mr.; beat Raül, abat.

31. □ Divendres [1Jo 2,18-21 / SI 95 / Jo 1,1-18]. Sant Silvestre I, papa (romà, 314-335) i mr.; santa Coloma, vg. i mr.; santa Melània la Jove; sant Sabinià, bisbe i mr.

1. □ Dissabte [Nm 6,22-27 / SI 66 / Ga 4,4-7 / Lc 2,16-21]. Santa Maria, Mare de Déu. Imposició del Nom de Jesús, també Emmanuel o Manuel (Manel); Mare de Déu de Begoña; sant Concordi, prev. i mr.; santa Eufrosina, vg.

2. □ Diumenge vinent, Diumenge II després de Nadal (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Sir 24,1-4.12-16 / SI 147 / Ef 1,3-6.15-18 / Jo 1,1-18 (o bé, més breu: 1,1-5.9-14)]. Sant Basili el Gran (330-379), bisbe de Cesària de la Capadòcia, i sant Gregori Nazianzè (330-390), bisbe de Constantinoble, doctors de l'Església; Mare de Déu, auxili dels cristians; commemoració de la vinguda de la Mare de Déu a Saragossa; sant Macari, abat; sant Isidor d'Antioquia, bisbe i màrtir; sant Adelard (753-826), abat, cosí de Carlemany; santa Emma, verge.

La Sagrada Família (C)

COMENTARI

«Jo només podia ser a la casa del meu Pare»

Podríem pensar que la família de Natzeret havia de ser una família idíl·lica sense cap mena de problemes. Però segons l'Evangeli, no és així. Ja coneixem l'escena: Jesús, *quan tothom se'n tornava, es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin*. Com anaven en caravanes, els pares pensen que Jesús pot anar amb altres grups. Quan s'adonen que no és així, plens d'angoixa el busquen amb delit. *Al tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la llei*. I surt la pregunta angixada dels pares: *Fill, ¿per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia*. La resposta de Jesús ens desconcerta: *¿Per què em buscàveu? ¿No sabíeu que no només podia ser a casa del meu Pare?* El mateix text subratlla que ells *no compregueren aquesta resposta*. Per Jesús la prioritat la té sempre el seu Pare del cel. Ara els seus pares descobreixen totes les implicacions de la realitat divina del seu Fill. Ho hauran d'anar aprenent. Per això diu després l'Evangeli: *La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor*. Ho anava meditant tot per entendre millor el seu fill. I ara tornem a veure la família unida: *Baixà amb ells a Natzeret i vivia sota'mès a ells*. La prioritat de Déu en relació a la família de carn i sang ho veiem també en la primera lectura. Anna que era estèril i que ha demanat insistentment al Senyor un fill, ara que l'ha tingut l'ofereix al Senyor com ho havia promès: *Presentà el noi al temple del Senyor*. Després diu Anna: *Jo l'hi cedeixo [al Senyor]: serà d'ell tota la vida*. La família de Samuel serà a partir d'ara la del temple. I Joan ens ha recordat la nostra família més profunda: *Déu ens reconeix com a fills seus i ho som*. Més enllà de la família carnal (però sense descurar-la) formem tots la gran família dels fills i filles de Déu Pare, germans tots. Joan ens recorda quin ha de ser el nostre capteniment: *El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres*. Família de carn i la sang i família de fills de Déu Pare.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del primer llibre de Samuel (1Sa 1,20-22.24-28)

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor. Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló amb tota la família per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.» Anna s'endugué Samuel a Siló amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen. Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo soc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.» Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

► Salm responsorial (83)

R. *Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.*

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 3,1-2.21-24)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat. El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres com ens ho té manat. Si complim el seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I per l'Esperit que ens ha donat coneixem que ell està en nosaltres.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 2,41-52)

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys pujaren a celebrar les festes com era costum, i passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaren entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem a buscar-lo. El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta. Després baixà amb ells a Natzeret i vivia sota'mès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

► Lectura del primer libro de Samuel (1Sam 1,20-22.24-28)

Al cabo de los días Ana concibió y dio a luz un hijo, al que puso por nombre Samuel, diciendo: «Se lo pedí al Señor». El esposo Elcaná y toda su casa subieron a ofrecer al Señor el sacrificio anual y cumplir su voto. Ana, en cambio, no subió, manifestando a su esposo: «Esperemos hasta que el niño sea destetado. Entonces lo llevaré, lo ofreceré al Señor y se quedará allí para siempre». Una vez destetado, lo subió consigo, junto con un novillo de tres años, unos cuarenta y cinco kilos de harina y un odre de vino. Lo llevó a la casa del Señor a Siló y el niño se quedó como siervo. Inmolaron el novillo y presentaron el niño a Elí. Ella le dijo: «Perdón, por tu vida, mi señor, yo soy aquella mujer que estuvo aquí en pie ante ti, implorando al Señor. Imploré este niño y el Señor me concedió cuanto le había pedido. Yo, a mi vez, lo cedo al Señor. Quede, pues, cedido al Señor de por vida». Y se prostraron allí ante el Señor.

► Salmo responsorial (83)

R. *¡Dichosos los que viven en tu casa, Señor!*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 3,1-2.21-24)

Queridos hermanos: Mirad qué amor nos ha tenido el Padre para llamarnos hijos de Dios, pues ¡lo somos! El mundo no nos conoce porque no lo conoció a él. Queridos, ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos. Sabemos que, cuando él se manifieste, seremos semejantes a él, porque lo veremos tal cual es. Queridos, si el corazón no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada. Y este es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,41-52)

Los padres de Jesús solían ir cada año a Jerusalén por la fiesta de la Pascua. Cuando cumplió doce años, subieron a la fiesta según la costumbre y, cuando terminó, se volvieron; pero el niño Jesús se quedó en Jerusalén, sin que lo supieran sus padres. Estos, creyendo que estaba en la caravana, anduvieron el camino de un día y se pusieron a buscarlo entre los parientes y conocidos; al no encontrarlo, se volvieron a Jerusalén buscándolo. Y sucedió que, a los tres días, lo encontraron en el templo, sentado en medio de los maestros, escuchándolos y haciéndoles preguntas. Todos los que le oían quedaban asombrados de su talento y de las respuestas que daba. Al verlo, se quedaron atónitos, y le dijo su madre: «Hijo, ¿por qué nos has tratado así? Tu padre y yo te buscábamos angustiados». Él les contestó: «¿Por qué me buscabais? ¿No sabíais que yo debía estar en las cosas de mi Padre?». Pero ellos no comprendieron lo que les dijo. Él bajó con ellos y fue a Natzeret y estaba sujeto a ellos. Su madre conservaba todo esto en su corazón. Y Jesús iba creciendo en sabiduría, en estatura y en gracia ante Dios y ante los hombres.